

гледахъ, стори ми се такъвъ и искаше ми се да се поот-
странж... Азъ чакъ сега си отдъхнахъ... — каза Карда-
шевъ, като поимаше жъдно свободния въздухъ на полето.

— Ти дѣйствително бѣше приплѣднѣлъ, Кардшевъ!

— Желаетъ ли да минемъ на Курубагларъ?

— Вѣтъра е силенъ, по-добръ да влѣземъ въ града.
Па Курубагларъ е приятенъ празниченъ день; тогава е
люденъ и оживенъ. Тогава гледашъ фамилии насѣдали
подъ сѣнкитѣ... Гласове се чуятъ между дърветата... Лю-
бовници можешъ да срѣщнешъ тамъ, а по нѣкога — и
нѣкой увисналъ на клона...

— Ти много духовито завърши картината, но я на-
прави зловѣща. Ти неможешъ да бждешъ поетъ.

— Това не прѣчи да бжде тя вѣрна... Сѣ плодове
отъ разнитѣ вариации на любовта.

— Но ти, Холски, можешъ ли си прѣдстави живота
безъ страсть, безъ любовь, безъ страдания? Ако нѣкога
се въдвореше царството на твоята мила утопия, знаешъ
ли какво щеше да остане въ свѣта?

— Какво?

— Нищо! Нищо отъ онова, което съставлява живота,
истинския животъ.

— Да, и щяхъ да липсатъ занимателни теми за
поетитѣ, които нещяхъ да иматъ за какви страсти, мъки,
отчаяния и самоубийства да пишатъ! — отговори ирони-
чески Холски, като гледаше съ любопитство войницитѣ,
що се обучавахъ прѣдъ пѣхотнитѣ казарми.

XXVI

М и т и н г ъ.

Колата влѣзохъ отъ южний край на Витошка улица.
Когато дойдохъ до точката, дѣто я прѣсича Алабинска
(улица Генералъ-Муткуровъ), видѣхъ, че нѣколко конни
стражари се зададохъ на прѣпусканица отъ къмъ град-
ската градина, па завихъ къмъ свети Краль.